

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
" pol leta 4 " — "
" četrť " 2 " 20 "

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k
" pol leta 5 " — "
" četrť " 2 " 60 "

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " 2krat,
4 " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 30 kr.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Paperki.

O sedanjih dunajskih dogodkih resno govoriti in nasledke premišljavati bi bilo naravnost smešno. Ljudje govoré, da govoré, in pišejo, da pišejo, pa sami sebi ne verjamejo in tudi ne tirjajo, da bi jim kdo verjel. Pustimo tudi mi resno razmišljanje in samo zabilježimo „najnovejšo“ — jutritak ne bo več resnično. Giskrino demisijo bomo menda v „polit. razgledu“ že mogli potrditi po lastnoročnem pismu cesarjevem. Giskra je dobil od cesarja tudi še drugo privatno pismo, v katerem se mu izreka „pričakovanje“, da bode še ministrom do sklepa državnega zbora. Zbor se ne bo še koncal 8. aprila, kakor je bilo oglašeno, ampak po veliki noči se zopet snide, da potrdi novo volilno postavo za silo in pa nekatere železniške predloge. Med tem je naredil notarijski red, votiral iz patriotizma debel proračun in kar je še takih imenitosti več. Giskri se neki prav dobro godi in nemški listi ga popisujejo kot očeta v domači družini, kjer svojim lastnoročno kruh reže s hlebca, ktereja je poprej z nožem prekrizal kakor se spodobi. Naj bode v familiji srečnejši, državljanom in narodom njegova peka ni dišala, dasiravno se križev ni pomanjkovalo in tudi ostrih nožev ne. Naslednika še nima. Pravijo, da se je Schmerlingu ministerstvo ponudilo, da pa Schmerling ni maral zanj in rekel: Jaz moram še eno leto čakati*). potem bom zopet mogoč: ko bi zdaj zopet vstopil, bi se v kratkem tako „znucal“, kakor se je Giskra. Komur se ljubi, naj si razpelje ta izrek — kompliment za ministre in državni zbor ni.

Pa če tudi Schmerling še lahko čaka, mnogo je takih ki ne morejo dočakati, da se vsaj njih imena beró v ministerskih kombinacijah. Eno takih igračic smo sestavili v „raznih stvareh“. Naši bralci bodo med ministerskimi ponudniki našli našega Kalteneggerja. Ubogi Kaltenegger! kako si se trudil za ustavoverce, kako si se napejal za direktne volitve in zdaj ko bi imel žeti, Ti pride ministerski „Fremdenblatt“ in Te nehvaležno odpravi z besedami: „Kaltenegger je ne-

*) Torej Schmerling še zmerom lahko čaka?

Martin, stavec.

znatna velikost, o njem ni govoriti.“ Kdor nima boljšega, naj g. ekskandidata v srcu pomiluje!

Sicer pa kdor hoče verovati „N. Fdb.“, se sedanje ministerstvo še ni čisto „spisalo“, ministerski glasnik vé, da dobropočučeni monarh nima samo volje ude sedanjega ministerstva v službi obdržati, ampak da tudi na to misli, kako bi obstanek tega ministerstva podpiral (vorschub leisten).“ No, narodi jih ne maraja, pa kaj to mar parlamentarnemu ministru, dokler mu cesar „vorschub“ daje! In še več! Ministri že imajo svojo bilko, ki jih bo rešila: posilna volilna postava. Imamo posilne poroke pričakovati, se bomo že tudi posilili s posilno volitvijo, saj pri razstócih dávkah se itak kmalu ne bomo mogli siliti niti s posiljenim zoljem. Po „N. Fdb.“ je ta postava „arkanum“ za vse naše državne bolezni. Poslanci jo že imajo v rokah — postavo namreč, Avstrije še dolgo ne! Ta rešiteljica obsega v „N. Fdb.“ 7 drobnih vrst in določuje: „Ko bi zastopništvo ktere dežele v drž. zboru s tem nepopolno postalo, da bi posamezne grupe v dež. zboru celo ne bile, ali pa le deloma zastopane, ali ko bikter poslanec volitve ne hotel sprejeti ali bi svoj mandat odložil, potem sme cesar zapovedati, da se v dotičnih okrožjih napravijo neposredne volitve.“

„N. F.“ si od teh 7 vrstic obeta ministersko rešitev in pa „da bodo odstranile vse one bolezni, na kterih boleha v Cislajtaniji parlamentarna delavnost in ž njo ustavnerazmere.“ Bo lepa ta rešitev s tem bolnim parlamentom. Kako je že prigovor o slepcu, ktereja je slepec vodil?

Nemci se sami smejejo tej rešitvi. „G. Tgp.“ pravi o teh 7 vrsticah: „Toraj stara „rihta“, novo pogreta. Ali se bode pač dala poslanska zbornica še enkrat za nos voditi!“ In „Tagespresse“ se v očigled Herbstovim upanjem potolaži: „Birokrati se zastonj veselé. Prezdrava narava naše očetnjave bo zmogla Herbsta, kakor je zmogla Bacha in Thuna“. Za drugo pa je vsa ta komedija neizmerno dolgočasna, in če se stvar kmalu ne zasúče, bomo tudi mi raje začeli pisati uvodne članke o „srenjskih bikih“ in o ustavi pri Hotentotih!

O koncilu.

Raznesel se je bil glas, ka so v Rimu dovolili, da se bodo dogmatična vprašanja začela še le maja meseca obravnavati. K temu pravi „Volksfrd.“: „Temu pač ni tako. Res je slišati, da se je preložilo obravnavanje o nezmotljivosti papeževi; če bi se ta glas tudi obistinil, vendar se stvar ne sme tako razlagati, kakor da bi se bil Rim udal kakšnemu zunajnemu pritiskanju.“

O burnem dogodjaji, ki se je primeril med govorom vladike Strosmayerja o „schema de fide“, poroča cerkveni in legitimistični francoski časnik „Univers“: „Eden izmed predsednikov, kardinal Capalti, je bajé vladiko Strosmajerja opominjal, naj se drži predmeta, ki je v obravnavi, in ktereja je kakor videti zapustil. Prelat je na ta opomin odgovoril in nadaljeval. Predsednik ga je na novo k redu opomnil, vladika Strosmajer je zopet ostal pri svojem predmetu. Ko so zbrani očetje skoraj soglasno odobrili predsednikovo intervencijo, je bajé Strosmajer govorniško leco zapustil klicaje: „Protestor!“ Eden izmed opozicijskih prelato mu je klical: „Hunc non damno“ (Tega ne morem obsoditi.) — Drugi časniki vedó vse več in burnejega praviti. Gotovo je v sporočilih dunajskih listov marsikaj pretirano, marsikaj neresnično, to pa je že iz tega Universovega pripoznanja jasno, da stvari v Rimu ne tekó tako gladko, kakor bi nam nekteri časniki radi natvezli, ki so bolj papeževi, kakor naši škofje sami. Tudi smo brali te dni v novinah, da se ljubljanski škof ne bode več vrnil v Rimu, ker je zaradi vprašanja o papeževi nezmotljivosti prišel v neljube kolizije. O labodskem vladiki slišimo, da bo prosil še bolj dolgega odpusta, in ko se mu je to v lice tako tolmačilo, da se ne misli več vrniti v Rim, vladika temu tolmačenju ni ugovarjal. To je znana stvar, da staljubljanski in labodski vladika proti dogmatiziranju papeževe nezmotljivosti.

Listek.

Časopisje.

(Dalje in konec.)

Najbolj razširjeni nemški časopis je dolgo bila „Allgemeine Zeitung“, ktero je ustanovil sloveč nemški knjigotržec J. Cotta v Tübingnu l. 1793. Cotta, založnik skoro vseh nemških klasikov in boljših pisateljev, je znal tudi najboljšo delavce dobiti za „Allg. Ztg.“ Njegov sin, ki je očetovo kupčijo povečal, preložil je ta časopis v Avgsburg, kjer izhaja še denes. „Allg. Ztg.“ je bil časopis čisto brez vse barve. Odpiral je svoje prostore različnim mnenjem; učenjaki in diplomati so tú pokladali svoje nazore. Tako list ni toliko veljave imel, kakor je iskan bil zavoljo bogatega obsega. Od leta 1848, ko je po Nemškem prosijalo več svobode in torej več političnega gibanja, ustanovilo se je tudi več velicoh časnikov v severni in južni Nemčiji, kteri so Cottov list že zelo spodrinili. Denašnji dan bi utegnil nemški jezik največ časnikov imeti, ker časopisje ni tako centralizirano kakor pri Angležih in Francozih, kar je naraven izvor nemške zgodovine novejšega časa.

Slovansko časopisje je še mlado. V eni reči pak se lepo razločuje od družega svetovnega časopisja, namreč, da je res izraz javnega mnenja in javnih strank, ne pa sama špekulacija in trgovina z duševnimi izdelki. Med tem ko vidimo, da so knjigotržci, možje le denarja lakomni, ustanovili Angležem Times, Francozom Journal des débats, Nemcem Allg. Ztg. (v Avstriji Presse, Neue freie,) itd. — ustanovili so se časniki med Slovani večidel od domoljubnih množ, kterim je bilo za zastopano idejo več, nego za dobiček. To je naravna stvar, ker Slovani, razen Rusov in Srbov v knježevini, lastnih vlad in lastne inicijative niso imeli. Dobrodejen nasledek tega pa je, da je časopisje med Slovani doseglo mnogo več vpljiva nego drugod. In v tem so Čehi ne samo med Slovani prvi, temuč težko nam imenujete narod, kjer bi bilo časopisje tako na krmilu narodove ladije nego pri Čehih. — Med českimi zdanjimi časniki so v narodu najbolj vkoreninjeni „mladočeski“ „Narodni Listy“, ki so razširjeni v 8000 eksemplarih — gotovo primerno s številom Čehov, bolj nego je med Nemci bila Allg. Ztg. v svojem cvetju. —

V Rusiji se je moglo časopisje še le razviti po izpodrinjenji francoskega in nemškega vpljiva iz izobraženih krogov in potem, ko je s zdanjim carjem Ale-

ksandrom začel vladati menj absolutističen duh. Denašnji dan ima časopisje narodne (Aksakove) ruske stranke največe oblasti in gotovo tudi prihodnost. Znamenita, človek bi sodil velikost in širjavo Rusije znamenajoča je oblika ruskih političnih listov, kteri izhajajo (na pr. Golos, Invalid, Moskovskija Vedomosti itd.) na velikanskih tiskanih polah.

Med Jugoslovani imajo največ časopisov Srbi. Časopisje v srbski knježevini je po večini vladno. Med belgrajskimi listi je opozicijske barve „Srbija“. Zunaj knježevine, kjer so Srbi v opoziciji proti tuji vladi, je časništvo bolj neodvisno in tudi v narodno-srbskih zadevah tikajočih se knježevine odkritosrčnejši, zlasti časopisje v ogerskih Srbih (Miletičeva „Zastava“). Najstarejši hrvaški list, starejši od naših „Novic“, so zagrebške „Narodne Novine“, dr. Lj. Gaja, menda najneznajnejši jugoslovanski list, zdaj Rauchu služeč.

V prosti narod je kakor na severu česko, tako na jugu naše slovansko časopisje najbolj seglo, da si še ne toliko, kolikor si želimo in nam je potrebno gledé na to, koliko smo po zgodovinskih neizgovodah med meščanstvom tal izgubili.

Začetek slovanskega časopisja sega precej daleč nazaj. Tačas, ko je Vodnik s svojimi „Novi-

Naprej.

Iz Vranjske doline, [Izv. dop.]

(Konec.)

S tem, da naši hegemoni ne gledajo na napredek in logične-didaktične pripomočke gospodarstva in sploh kmetijstva, s tem kažejo, da jim za kmeta celo nič, pa celo nič ni mar! — da jim je le za njih lastno predstvo, — za to da ostane večina ljudstva v nevednosti in temi, da tem lažje oni „fortschrittlarijo“ v svoj dobiček, da se šopirjo, da se gizdijo. Drago slovensko ljudstvo! spregledaj in spoznaj svoje krive prijatelje! saj veš, kako zna hinavec se v obraz sladko prilizovati — po drugi strani ti pa išče škodovati. Kdor ni z narodom, je proti narodu! Kdor svojega jezika ne spoštuje, tebe osebno zaničuje; kdor na podlagi tvojega jezika, da ga do slednje pike lahko razumiš — ti ne privošči izurjenja in izobraževanja v vseh strokah tvojega življenja: je tvoj sovražnik; kdor ti ne časti in ne spoštuje tega, kar si od mile drage matere prejel, ta ti prijatelj biti ne more. — Ne slušaj ga, volka! Kar je drugemu slava, mora tudi tebi biti čast in ponos! — Tak prilizen hinavec ti tišči šemo na obraz, da bi ne videl, kaj se tebi v kvar godi; da bi ne zagledal, kako te tlači in rani! — Naprej v omiki! Naprej v gospodarstvu! Naprej v prostosti ali svobodi! Naprej po tistem potu, na tisti podlagi, po naravni stezi, kakor je le mogoče, da se pride do cilja, s katerimi pripomočki dosega vsa druga ljudstva svoj namen. Kdor hoče od nas naravnost na Dunaj se podati, ne sme čez Carigrad, — drug ga veliko prehitil! — Le kmetijstvo, modro gospodarstvo nam daje kruh. Če boš šel v spomlad na polje, pa ne boš ne pluga ne semena ne drugega orodja vzel z seboj in ne boš ne oral ne sejal ne druga opravila umno storil, pa boš samo nad njivo magari celi dan nemško govoril in rešal in čeznjo še tako lepo, prijazno žlabudral ali ljuto repenčil: polje bo le pusto in prazno ostalo, — dokler ne boš po domače, po kmečko začel z njim ravhati; in to bolj ko boš umno ga znal obdelavati, več ti bo dobička vrglo. Umnega gospodarstva se je velik angleški narod z vso skrbjo poprijel, ne gledal ali zna kmet pred kineško ali hotentotsko — ker ga znajo barke tudi tje priplaviti — njega se je zdaj srečen Belgijanec, bogati Švicar poprijel v domači šegi, v domačem jeziku je napredoval na polji gospodarstva in narodnega izobraževanja in z njim je blagoslovljen postal! — Ako ravno se tudi ti ljudje ne uče po domačih šola drugega nego domačega jezika, vendar slov po vsem svetu in tudi po vsem širokem svetu pridejo! — Pridnega Slovenca redi slovenska zemlja dovolj, če pa ktereza izmed tisočih prebivalcev sila žene po širokem svetu — bode ga tudi prilika precej naučila toliko tujščine, da bo izhajal; — saj pa tudi ni absolutno res, da bo Slovenec ravno moral proti severu se za

camii“ (l. 1797) postal prvi slovenski časnikar, časništvo še tudi v družih narodih ni cvelo. Začetek se je bil torej zgodaj storil. Da podloge ni bilo za bolji uspeh, tega so krive našega naroda tedanje razmere. Vodnikove „Novice“ so morale zamreti. Obudila jih je l. 1843 ljubljanska kmetijska družba. „Novice“, kmalu prešle v roke dr. Bleiweisa, bile so malemu slovenskemu narodu dolgo v malem to, kar nekdanj Angležem Times. Ali so še denes ali ne, to spada nad črto. Gotovo je, da so bile naše „Novice“ med prostim narodom bolj brane, kakor bodisi kateri koli jugoslovanski list.

Časopisi, ki so se po Slovenskem okoli leta 1848 ustanovili („Slovenija“, „Celjske Novine“ itd.) se niso mogle držati. Po eni strani tačas narod ni čutil potrebe, po drugi strani ni za nobenim onih listov stala dovolj močna duševna in zlasti materialna podpora. Z uvedanjem ustavnosti v Avstriji začelo je naše politično življenje živeje in širneje postajati in s tem je nastala tudi potreba večjega narodnega glasila. Tako se je rodil „Naprej“, „Slovenec“ in po smrti obeh „Slov. Narod.“ To pa je gotovo, da naše narodno časopisje v tem skromnem obsegu, kakor je zdaj, ni še do vrha prišlo.

kruhom podati: kaj če pojde na Magjarsko, — Srbsko, Turško ali indi? — Če hočeš med Moluki živeti, se moraš ti njih jezika privaditi, ker se oni nočejo v si tvojega in tudi se ne bodo vezali na jezik nemški — Evo! nemškutarji — učite se vi slovenski — ki vas je menda kakor 10:1000, ves rod se ne bo za vas učil, narod ni za vas. — Umnega gospodarstva se nam je tedaj pred vsem poprijeti, pustimo nemškovanje, sploh prazno slamo mlatače tujčevanje; pustimo, naj nemškutarji rjové in tulijo — ako hoté — njih glas se bo ob skali raznesel, ga ni bilo in ga ne bo; skrbimo, ker spoznamo, kar nam je izvir blagostanja pred vsem, nam in našim otrokom za resnični blagor; kaj pomaga tuja še tako lepa suknja, kaj pomaga še tako sladka beseda, če je le zvunanji, puhli kinč in nam nič ne vrže! — Le tako pridemo do cilja in sicer naj hitreje do cilja: čas pa je zlato!! — Če z nemškim zkazi-klobuštranjem le kakemu nemškutarskemu uradniku — ki bi moral objektivni in čist pred narodom biti, ne nagnen ne na desno ne na levo — ampak za to ker je pošteno plačan tudi pošteno ravnati imel — če se kakemu visokonosnemu grajščaku, če se kakemu gizdavemu in častilakomnemu župniku ustrezemo, to je vse; drugega dobička še pa za piškivega oreha vrednosti nemškovanje ne da: tedaj nas vsak razboriti človek bodi si Evropejec ali Amerikan, vsak izobražen narod lahko zame-tuje in kot bedake psuje!! — Le neumnež bi moral biti, ki bi hotel trditi, da se mora prej drugega jezika naučiti, predno bi sodil med izobražene ljudi, — s tem bi hotel pobijati Francozom, Angležem, Lahom — Nemcem itd. . . vso kulturo. Najmanj je pa to kmetu tako mnogobrojnemu narodu, ki se zgolj s poljedelstvom peča, treba; kmet se najhitreje v domačem jeziku izobražuje, kakor nam na vse grlo priča celi svet; — kdor pa memogrede v krčmo gre, mašo zamudi! — Kmečki, gospodarski stan povzdigniti in v tej učenosti in kulturi naprej korakati, to je najtehtnejši predmet! Torej naprej po logičnem, pametnem nazoru in proč s krivim duhom „fortschritt“ naših hegemonistov, proč z njihovim zavorom! proč z vso nenaravnostjo! da se otmemo robovskih spon nevednosti, da ne ostanemo osramoteni ni le pred Evropo, ampak pred vsem svetom, pred vsemi drugimi narodi! — Iz visokih ust čule so se v Trstu besede: — koje so izustene na domačem avstrijskem zemljišči: — „Tako nemore više biti!“ a ove so besede geslo položja našega. Prilastimo si jih tudi mi: „Tako nemore dalje biti.“ „Naprej moramo v napredku in znano-sti gospodarski, obertnijski in sploh „Naprej“ v omiki naroda! —

Dopisi.

Iz Ljubljane, 28. marca. [Izv. dop.] Denes popoldne se nam je nemškutarska požarna straža prvi-krat javno pokazala, in sicer na Šent-Jakobskem trgu (pred cerkvijo). Zakaj si je ravno ta prostor izvolila in zakaj ne prostora pri kazini, je nekako čudno, morebiti zato, ker je reduta tudi tamkaj, in ker morebiti misli slavni mestni odbor ljubljanski, da bi se znal v reduti ogenj vneti, kedar se začne deželno zborovanje? — Visokim vladnim krogom se mora pa požarna straža za ljubljansko mestno okolico neizrekljivo velike važnosti zdeti, ker so jo prišli tako veliki gospodje gledat, namreč: gosp. c. k. deželni predstojnik Žiga Conrad pl. Eibesfeld, nositelj reda železne krone 2. vrste, velezaslužni c. k. predstojnik deželne sodnije, gosp. Lušin itd. — Res se je zbralo mnogo ljudstva na Šent Jakobskem trgu k občudovanju junaških ljubljanskih požarnikov. — In kako tudi ne, saj vozovi kažejo, ka so hrabri ljubljanski požarniki privrženci Velike Nemčije, ker požarni vozovi imajo veliko-nemški odznak — črno-rumeno-rudeči! — Ako si stopil dosti blizo, mogel si tudi slišati nemško velepati: Achtung! protzt ab! itd. — Komu bi ne igralo srce velike radosti, videti v beli Ljubljani tako novo prikazen! — Slava ljubljanskemu mestnemu odboru in njega kolovodjem, ker — ognja se nam zdaj v Ljubljani ni več bati, kajti taki požarniki bodo gotovo vsak požar v trenutku v plame-

načo ljubezen med slovenskim narodom in ljubljanskimi Veliko-Nemci spremenili! Kdo so pa ljubljanski požarniki? — Junaci iz Ježice, Jančjega in iz Veveč! — Kmetje, ki so bili pred kratkim časom zaradi svoje prevelike turnarske prijaznosti na polčetrto leto itd. na Grad obsojeni, bodo svojim znancem iz Janjske góre in Vevške doline nemudoma iz svojega visokega mesta, kamor so njim turnarji priti pomagali, razglašali, kje je komu treba Veliko-nemške pomoči! — Zdaj vendar ne more nikdo več trditi, ka nemški turnarji niso pravi prijatelji slovenske domovine in slovenskega naroda, — ker oni so jedro ljubljanske požarne straže, oni so pripravljeni, da se še večkrat pokažejo tako, kakor so se pokazali denes! — „Achtung“! zapovedujejo zdaj oni, — morebiti ga kmalu zaslišijo od druge strani: „protzt ab.“ — To jim zna v Ljubljani mnogo zavir delati, da so v Ljubljani požari prerediti, in kedar pa nastane kak velik požar, da se brž ko ne — ne bo dal pogasiti pruskim pikelbavbam. — Hrabrost sedanjih ljubljanskih požarnikov bo pa tudi slovenskim kmetom v ljubljanski okolici na strašansko veliko korist, ker od denes naprej bode ljubljanska požarna straža imela pod svojim strahom vsako iskro in iskrico, ki bi se hotela v pogubiven plamen v kaki vasi ljubljanske okolice razširiti. — Slovensko ljudstvo! padi na kolena pred veliko-nemškimi ljubljanskimi Florijani in zapodi vsakega, kdor bi te še nagovarjal k zavarovanji zoper škodo ognja, ker ljubljanska „feuerbehr“ bode v prihodnje tvoj sv. Florjan! — Le tega nečejo nekteri starokopitneži razumeti, namreč: ka je za ljubljansko mesto požarna straža res potrebna, in — da bi zamogla ta „feuerbehr“ ljubljanskim okoličanom kedaj na prid biti. — Pa naj že bo kakor hoče, to je gotovo, ka mislijo ljubljanski turnarji kot udje požarne straže zopet pot nadelati med slovensko ljudstvo, med katero se jim zdaj ne zdi preveč varno hoditi, katero bi pa vendar tako radi spreobrnili na veliko-nemško vero: schwarz-roth-gold. — Gotovo nikdo ne zavida turnarjem te nove telovadbe, marveč njim je želeti, da bi njim vselej vse tako po sreči šlo kakor denes, in da bi se nekoliko hitreje sukali. — Kako so nekteri vneti in koliko se trudijo, da se dobro izurijo požare gasiti, naj kaže sledeča dogod-bica, ki se pripoveduje o nekem imenitem ljubljanskem obrtniku in mestnem odborniku. Ker je on tudi ves vnet za „velocipede“ — se je mislilo, da ima pod neko streho shranjen velociped, ktereza hodi po noči gledat in poskušat. V noči med preteklo soboto in nedeljo so se pa gostači tiste podstrehe neki do do-brega prepričali, kakošne vaje in s kolikim trudom ome-njeni obrtnik dela, da se bolj izuri — jahati na „velocipedu“ in laziti pod strehami. —

En maček je bil,

Je miš' rad lovil —

Gostači pa pravijo, da bodo mačku past nastavili!

Iz Kranja, 27. sušca. [Izv. dop.] (Postne veselice v čitalnici, dopis iz Kranja v „Novice“). Zadnja „beseda“ 19. t. m. je bila prav lepa. Kjubu oviram od neke strani, naj bi se po sobotah kot predprazničnih ne naredila nobena veselica, se je zbralo v čitalnični dvorani ob polu osmih zvečer mnogo gospode samih udov, ki so pazljivo sledili vsaki točki zanimivega načerta. „Beseda“ se je začela z overturo opere „Johanne d' Arc“ od Verdija; izpeljali so jo naši diletanti z dobrim uspehom. Potem je govoril gosp. prof. Krašan „o ledenem veku“ temeljito in izvrstno; odlikoval se je ta govor z lepo, gladko slovenščino. Na to so sledile tri pevske številke: dva možka zbora in med njima samospev gospe Reyer iz opere „Bianka“. Ta samospev se je tako dopadel, da se je moral ponavljati. Spremljevala je pa na glasoviru gospodična Podrekar. Končal se je prvi del veselice z muzikaličnim kvartetom, ki so ga vršili štirje izmed zgoraj omenjenih gg. diletantov. Drugi del je bila igra „Županova Micika“. Igralo se je kaj dobro, vse se je smijalo Glažeku in njegovim burkam; župan je bil kaj „fleten“ in tudi Anže se je dobro obnesel. Micika je že od popreje iz ravno te igre znana kot izvrstna igralka. Vse je bilo dobro, vse veselo. Sploh smo, kar se veselic tiče, za igre najbolj oskrbljeni, narodnih gospodičin tukaj ne manjka; malo mest je žalibog na Slo-

venskem, o katerih se more kaj tacega reči. Po igri je bila tombola, s ktere čistim dohodkom utegne odbor zadovoljen biti. Prihodnjo nedeljo 3. aprila je druga in zadnja beseda tega posta, g. prof. Krašan bode končal svoj govor „o ledenem veku“ in igrala se bode igra „Črni Peter“, ki še je tukaj ne poznajo; nadjati se je tudi, da prevzame gospa Reyer spet kakšen samospev. — „Novice“ so prinesle v enem zadnjih listov iz Kranja dopis, na katerega ne morem in ne smem molčati. Očita se v tem dopisu naši mladini, da svojo narodnost premalo v djanji kaže, da še ni vpisana v različna slovenska društva. Nič na svetu ni lože, ko tako očitaneje zavrniti. Da so naši mladi ljudje delavni, to dopisnik iz početka sam priznava in zares grdo bi bilo, jim to odrekati. Da še pa niso vsi vpisani v naša različna društva, temu je krivo veščidel to, ker nimajo toliko denarja, da bi se udeleževali vsakega narodnih početij. To pa mislim vsak pameten človek sprevidi, da s tem ni vse pomagano, ako se narodna stvar samo z denarjem podpira; če bi to bilo res, potem pa naj plača, kdor kaj zmore; potem pa denimo roke v žep in glejmo želvi enako, ki vali mlade, kako bode raslo narodno drevó. Torej vsak naj dela po svoje, kdor ima denar, naj plača, kdor ga nima in je mlad, naj žrtvuje svoje krepke moči. Toliko pa že prosim, naj se nam pusti mladina pri miru in se ne žali, k a d e r n i t r e b a. Bodimo veseli, da je tukaj spet enkrat bolji položaj in naj gospod dopisnik ne zadušuje koj s prvega kali, ki je pognala v časih, res ne preveč ugodnih. Za tak dopis nimam boljšega izraza nego Horacijeve besede: — *Hic nigræe sucus lo-
lignis, hæc est aerugo mera.*

Znal bi še o onem dopisu več govoriti, na primer o vprašanji „kdo in kako se razpor dela?“ bi utegnil zanimive stvari povedati; toda za takrat dovolj.

Hor - S. 14, 100

Politični razgled.

V resolucijskem odboru je poljska resolucija toliko kakor pokopana. Schindler je bil nasvetoval: Ker je deželno avtonomijo le potem mogoče raztegniti, ako se ob enem ojači centralna oblast, in ker je slednje mogoče doseči le po volilni reformi, torej je poljska resolucija nedopustljiva in se o njej prestopi na dnevni red.“ Schindlerjev nasvet je obveljal in bo nasvetovalec poročal v zbornici. Poljaki v odboru niso glasovali o tej zadevi. Ne sliši se pa, da bi se jim „luštalo“ zapustiti prekrasni Dunaj ob Donavi. „Tagp.“ si pušča v tej zadevi brzojavljati: V shodišču levičnjakov je rekel Rechbauer, da bode svojo resolucijo glede Poljakov sam predložil zbornici in da si upa Poljake potolažiti. (Ne bo treba posebnega prizadevanja: kdor rad pleše, njemu je hitro zažvižgano). Volilna reforma brez zadovoljnih Poljakov je nemogoča. Rechbauer trdi, da je posilna volilna postava zbornice nevrédna in da bo sam predložil osnovo postave o direktnih volitvah. Torej tudi med poslanci nova Herbst-Hasnerjeva akcija ne nahaja podpore. Položaj postaja vedno bolj zmeden, in Slovenci si dopadajo v tej zmešnjavi.

V ogerskem državnem zboru pride kmalu na vrsto postava za popoln razvojačenje granice. Potem bode cislajtanija dajala nekoliko menj rekrutov. — Seja 29. marca je bila viharina. Levica in vladna stranka sta si očitali ščuvanje po časopisih.

Francoski princ Peter Bonaparte, kateri je bil časnikarja Noir-a v svoji hiši ustrelil, je pri sodnji v Tours-u umora nekrivega spoznan, ker so sodniki izrekli, da je dokazano, ka mu je Noir dal prvi kofuto in je njegov tovariš nanj meril; tako je princ samo svoje življenje branil. — V civilni pravdi je bil princ obsojen le, da plača sodnijske stroške in familiji Noira 25.000 frankov.

Irsko, dežela, ki se od pamtiveka bori za svojo neodvisnost, je zdaj vsled fenijanskih agitacij v enacem položaji, kakor so bile ameriške kolonije pred ameriškim bojem za svobodo. Z nobeno rečjo se ne da spraviti, nego z ločitvijo od Angležev. Ti pa spoznajo, da je z njih velikostjo proč, ako se jim Irsko iz

gospodarstva izvije. Torej hočejo zopet tisti pomoček rabiti, kateri jim je stoletja dobro služil: surovo silo. V angleškem parlamentu je z vsemi proti 13 glasovom sprejeta postava, naj se Irskemu vzame tiskovna svoboda. Liberalci in svobodni Angleži so ravno tako malo zadregi temu ravnanju lepo ime dati, kakor pri nas nemški ustavoverci Slovanom nasproti. Da, z istimi besedami svoja dejanja opravičujejo. Irsko (ki tirja samostalno republiko za se) jim je ultramontansko, svobodni nevarno, reakcionarno, itd. Ali bode svet kedaj do te liberalnosti in pravičnosti prišel, da bo pustil vsacemu zveličati se, kakor s a m hoče?

Razne stvari.

* (Volitve v mestni zbor ljubljanski). Tretji volilni razred je volil 28. t. m. Udeležilo se je 110 volilcev, voljeni so gg.: K. Leskovic, V. Hansel, J. Winkler — sami protinarodnjaki. Slovenci zopet niso volili. Pri tej priliki bi si dovolili eno vprašanje. V zadnjem zboru „Slovenije“ je eden govornikov, ki je svojo polemiko iz časopisja pronesel med 4 stene, takole modroval: „Mi imamo dva „naroda“, eden je iz papirja, drugi pa iz mesa, ta dva sta si nasprotna in ne moreta nikdar ene poti hoditi.“ Ali je to papirnati ali je meseni narod, ki se je v Ljubljani po modrem sklepu prostovoljno degradiral za „podlago tujčevi peti“? Kdor nam to vprašanje reši, povemo mu v nagrado ime govornikovo. Seveda potem ne bo še rešeno vprašanje, zakaj modri gospod svoje teorije o mesenem in papirnatem narodu ne izroči javnosti — ali se bojite naroda samega? Junaki ne kažejo fig v žepu! Varujte se, da mesenega naroda ne bodete tako pod klop spravili, kakor ste po kavarnah pod mizo metali „papirnatega“, ki Vam je hinavsko krinko raz obraza trgall!

* (Deželni odbor Koroški) je razpisal nagrado 400 gld. za najboljšo zgodovino koroške vojvodine, ktera bi bila primerna za šolsko rabo. Knjiga se mora dodelati in oddati do konca leta 1870. Gotovo je tú koroški deželni odbor dal posnemanja vreden izgled svojim tovarišem, in zlasti kranjskemu odboru bi priporočali, naj si to koroško nagrado natančneje ogleda.

* (Iz Trsta) se nam piše: V Rocoljski čitalnici, ki je prva za Rojansko, naš nevtrudljivi delavec na polji Slovanstva, g. Cegnár, bere vsako nedeljo zgodovino Slovanov. G. Cegnár si je pridobil že lepo množico poslušalcev in marsikteri trdovraten starokopitnež je ravno pri teh prelekcijah spoznal, kako opravilne so naše tirjatve in se je oklenil narodnega prapora.

* (Ministerska lista). Dunajskemu časniku se iz Gradca brzojavlja sledeča ministerska lista: predsednik: Anton grof Auersperg (Anast. Grün); notranje in kultus: Dr. Rechbauer; poduk: Strehmayer; pravosodje: Kaltenegger; kupčija: Sladkowsky; finance: Brestel; deželna bramba: Ziemalkowsky; kmetijstvo: Grof Spiegel; brez posebnega posla: Grocholski. — Takih list bomo menda doživeli še več; samo zato smo ondan molčali o ministerski listi, v kateri je dr. Toman figuriral kot minister kupčije. O tej listi je bilo brati, ka jo je Giskra sam poslal necemu peštanskemu listu, da bi svoje nasprotnike spravil — ad absurdum. Torej za to se mora puščati naš Lovro Toman tudi že rabiti na Dunaji. Geschmacksache!

* (Glasbene novosti.) Prav pogosto se čuje v čitalnicah in med manjini pevskimi zbori po deželi in v provincijalnih mestcih tožiti, kako težko jim je preskrbeti se z novimi muzikaliji. Knjigoprodajalnice Češkova in Tillova si je tedaj gotovo zaslužila zahvalo vseh slovenskih pevcev, ko je v zvezo stopila s znanim skladateljem g. Nedvedom in začela izdavat njegove kompozicije. Ni ravno dolgo tega, ko smo imeli priliko v teh listih govoriti v novi Nedvedovi maši v G za solo, dva glasa in orgle. Denes zopet pred nami leže trije zvezki Nedvedovih pesem, ktera sta založila Česko in Till v Ljubljani. Vsak zvezek ima po dva možka zbora v slovenskem jeziku. Nekteri zbori so znani in se že dolgo pevajo široko po slovenskem, drugi so novi. Prvi zvezek obsega zbor „Moj dom.“

(Tam, kjer beli so snežniki itd.) in zbor „Popotnik“ (Popotnik pridem čez goro) in s partituro in posameznimi glasovi za tenore in base vred velja le 60 krajc. — Drugi zvezek obsega zbor: „Domovina“ (Beseda sladka domovina) in „Pesem lovčeva“ (Na noge tovarši, na lov), tretji zvezek pa: (Ko luna blede privesla) in „Slovenska dežela“ (Jaz vem za deželo, prelepo slovi); tudi vsacemu teh zvezkov s partituro in posameznimi glasovi vred je cena po 60 kr. — Vse skupaj torej prav čedna zbirka, ktero bode gotovo veselo pozdravljajo vsako pevsko društvo. Slovenski pevci! sežite pridno po njih! Ne gledé na notranjo vrednost Nedvedovih kompozicij vse podpore zaslučuje Češkovo in Tillovo početje, ki je že toliko slovanskih pesmi spravilo v tisk in svet, ktere bi brez nju morebiti še denes kje trohnele v rokopisu. (Glej dotični inserat.)

* (V čitalnici mariborski) se bode pri besedi prihodnjo nedeljo igrala vesela igra „Gospod Čapek, ali: kaj me nihče ne pozna“. Nadejati se je tudi gostov iz dežele.

* (Slovensk pravoznansk časnik). Iz Ljubljane se nam poroča, da namerava g. dr. Razlag izdajati **pravoznansk časnik** v slovenskem jeziku, ako se oglasi vsaj toliko naročnikov, da se naplačajo stroški. Obilna pripomoč od naših učnih in skušenih pravnikov je že zagotovljena. Obsirneje pozneje, kader dobimo vabilo na naročbo.

Poslano. *)

Že večkrat so „Novice“ prinesle zoper mene na kupe črnih laži, in ker me so dopisi v 7., 9. in 12. listu „Nov.“ zelo razžalile, ne morem si kaj, da na to očitno odgovorim. Bila je volitev novega občinskega starešinstva dne 28. in 29. grudnia p. l. Volitev se prične in stranka meni nasprotna, obstoječa iz štirih hvaloželjnih motoviležev pridirja k volitvi in podučuje volilce, kako naj po njih volji volijo. Ti ljudje so po vseh kotih volilce iskali in z lažmi v svojo mrežo lovili. Ker to ni zadostovalo, jamejo pri volitvi v pričo cele komisije ljudstvu na glas veleovati, kdo naj se voli in če jih kter volivec ni hotel ubogati, žugali so mu tako, da je morala volitev za nekoliko časa nehati. Pri volitvi dne 29. grudnia se je ravno tako godilo, g. okrajni glavar iz Voloskega je hotel že oditi, in ko so od motoviležev podkupljeni obljubili, da bodo mirovali, je šel glavar zopet na svoje mesto in volitev je šla naprej. Ko je pa ljudstvo zvedelo, kako je volitev izšla, je postal velik nemir in pri tej priči se je 10 novo izvoljenih odbornikov svoji volitvi odpovedalo z izrečenim pristavkom, da oni si ne upajo s takšnimi odborniki pošteno službe opravljati, in večina te občine (pa ne jaz, kakor „Nov.“ v 7. listu govorijo) se je zoper to volitev pritožila pri sl. c. k. namestništvu v Trstu, in res je vlada volitev ovrгла in meni naročila, da naj novo volitev razpišem; ta bo kmalu. Kar pa dopis v 7. listu „Nov.“ od mene govori, morem dokazati, da je to čisto neresnično in krivično. Meni ni trebalo požanskim ženam sladkora in kave dajati, da bi potem njih možje zame glasovali, in tudi ne po 50 kr. obetati za taisti namen, kajti jaz sem že pred volitvijo proti mnogim osebam moje želje izrekal, da akoravno bi me v zbor volili, vendar ne bi za župana več hotel biti, kajti moja velika opravila mi tega več ne dopusté in želim kar brž mogoče to breme od sebe odpraviti. Torej je očitno, da ni trebalo mi ljudi po krivični poti loviti in jih na svojo stran vabiti, kakor so imenovani motovileži pred hišo in v hiši nekega Negovetiča volilce na svojo stran lovili in jih obdarovali z vinom, kruhom, žganjem, tobakom in smodkami itd. — Zatorej tukaj dopisnika očitno na odgovor tirjam, da to kar je obljubil (v 7. listu „Nov.“) tudi očitno s svojimi svedoki dokaže. Kar pa dopis v 9. listu „Nov.“ pravi, da so „Nov.“ v 7. listu od ovrženja naše volitve prerokovale, je neverjetno zato, ker „Nov.“ niso tega prerokovale, ampak so hotele vladi zapovedati, da naj bi volitev potrdila. In še več! Podali so se 4 novoizvoljeni k c. k. namestništvu v Trst in tam prosili, da naj bode volitev veljavna. Ti pa niso svojega cilja dosegli, in so morali

*) Za to rubriko vredništvo ne prejema odgovornosti.

z. dolgim nosom oditi. Kar dopis v 9. listu „Nov.“ pravi, da kar je baron Marenci z roko pisal, da je z nosom pobrisal, to ni res; saj se iz zapisnika vidi, da njegovo delo je hvale vredno. Dopisnik v 9. listu „Nov.“ trdi, da je v moji hiši že trikrat preiskava bila; bila je v resnici dvakrat, pa zakaj: že od zdavnaj je bilo v hiši nekega Negovetiča občinsko glavarstvo in izvrstni župan je vedno skrbel, da je pravica obč. lovov in ples-a v njegovi hiši za majhno plačilo ostala. Ljudem je to že presedalo in hoteli so glavarstvo v druge roke obrniti. Oseba iz tiste hiše je na okrajno sodnijo proti meni krivično pritožbo poslala, da bi utegnil se pri meni krivičen denar dobiti, zato da bi mene očrnila, se ve da zato da ne bi zgubila omenjenih pravic; to se je tudi zgodilo, in pri preiskavi se je dokazala moja nedolžnost in pa grda krivična tožba.

Kakor „Nov.“ v 12. listu pravijo, da sem jest k cenitni komisiji voljen, to je istina, pa meni ni bilo treba vode na svoj mlin obračati, kajti predno je bilo meni kaj od tega znano, sem bil soglasno izvoljen od volilcev Novogradskoga in Vololskega okraja.

Nova volitev obč. starišinstva se nam bliža, tedaj naj bodo volilci opominjani, da si izvrstne in poštene ljudi v zbor volijo, da jim bode županija dobra mati, pa ne mačeha, kakor se je dokazalo pri prejšnjem županu Ivanu L., kateri je občinske obligacije v svoje kremplje spravil in jih za fl. 1190 v Ljubljani zastavil, tako da jih moramo zdaj od L.—a s sodniško pomočjo nazaj tirjati.

V Materiji dne 26. marca 1870.

Gašpar Kastelic l. r.

Listnica. G. J. Kovač v Lj. Poslali ste za četrletno naročnino še 60 kr. premalo.

50—60 vaganov
srekonoge (himmeltau)
je po prav nizki ceni na prodaj pri najemništvu posestva
Rogoza (Gutspachtung Rogeis)
poleg Maribora. (2)

Dr. J. R. Razlag,
do sedaj odvetnik (advokat) v Brežicah,
se je preselil v
Ljubljano,
kjer ima na starem trgu, št. 188, tik železnega
mosta svojo odvetniško pisarno. (10)

Za človeški blagor
so **Redlinger-jevi svalki** že sto let znani po vsem svetu. 159.045 spričeval zdravniških avtoritet, kakor tudi zasebnikov dovolj dokazuje njih dobrodejni učinek in torej ni temu zdravilu, katerega naj bi v nobeni hiši ne manjkalo, treba nobenega drugega priporočila.
Lastnost in korist Redlinger-jevih svalkov:
Ti svalki so sestavljeni iz utopljenih se, razmakanjih in odpeljajočih zdravil. Glavni upliv imajo na trebušje; škodljive snovi, nečistosti, pokvarjeni žolč preganjajo, trde, zastale soke očistijo, in odpravijo stekline in trdobe v trebušnem drobovju; poleg tega pa se zbudijo tek, zboljšajo žolč, čistijo kri in druge soke. Torej so vsled stokratne skunje koristne v sledečih slučajih:
1. Da odpeljejo škodljive snovi, nečistosti, pokvarjeni žolč itd.
2. po neprebavah, ako je kdo zavžil trde, mastne, težko prebavljive stvari, katerih želodec ne more prekuhati, torej pri napenjanju, napihavanju trebušja, koliki in enakih boleših;
3. pri napihavanju sploh, ako to izhaja iz neprebavljanja jedil, sedečega življa, hipohondrije ali obstrukcij;
4. pri pernici ali zaprtju želodca, ako to izhaja iz obstrukcij drobovja;
5. pri zlatenici izvirajoči iz trdoh ali enakih jetrinih boleših;
6. pri oteklinah in trdobah trebušnega drobovja, t. j.: jeter, vranice, obisti, ložesen, pečice, žleze itd.
Pisma najnovejših časov potrjujejo, da so tudi preservativno sredstvo proti koleri.
J. C. Redlinger v Augsburgu.
Za avstrijsko-ogersko monarhijo naročila sprejema edino in sama komisijska kupčija
A. FRIEDMANN-A na Dunaji, Praterstrasse Nr. 26. (11)
Steklica s podukom 25 kr.

V založbi Zeschko & Till-ovi

v Ljubljani, na Velikem trgu h. št. 280,
je prišlo na svetlo, in se dobiva pod imenom:

Vsem slovanskim pevcem!

6 možkih zborov, zložil Anton Nedvčd, op. 8.
Zvezek I.: „Moj dom“, (poleg česke pesmi: „Tam kde venči“ posl. S.) „Popotnik.“ (besede Strelove).

II.: „Domovina.“ (Besede A. Praprotnikove).
„Pesem lovčeva.“ (Besede Marnove).

III.: „Zvezdi.“ (Besede Krekove.) „Slovenska dežela.“ (Besede Razlagove.)

Vsi zvezki imajo partituro in glase, in velja vsaki 60 kr. Tudi se dobivajo posamezni glasi na izbiro.

Ravno tu je prišla tudi na svetlo:

Maša v G. Za solo, 2 glasa in orgle, zložil Anton Nedvčd, op. 20. Cena za partituro in glase 1 gld. 50 kr.

8 cerkvenih spevov za sopran, alt, tenor in bas, zložil Anton Nedvčd, op. 10. Cena 90 kr.

8 Tantum ergo za sopran, alt, tenor in bas, zložil Anton Nedvčd, op. 11. Cena 40 kr.

Offertorium. (Benedic anima mea Domino.) Pro una voce cum organo aut physharmonica. Composuit Anton Nedvčd, op. 12. Pretium 40 kr.

Bone deus. Pro una voce cum organo aut physharmonica Composuit Anton Nedvčd, op. 18. Pretium 30 kr.

Moj angelj varh ali zvesti vodnik v nebeško domaćijo. Spisal Anton Lé sar, katehet c. k. višje realke v Ljubljani. Veljajo vezane v usnji in z zlatim obrezkom 1 gld. 50 kr., v usnji brez zlatega obrezka 1 gld. 20 kr., v usnji in s zlatim obrezkom, z pozlačenim križcem in oklepom 2 gld. 10 kr.

(6) **Stalna pomoč proti spolovni slabosti!**
Originalna izdaja v 30. natisu izdane za vsakega koristne knjige:
Der persönliche Schutz od Lavrentius-a.
(osebna varnost) imenovana Zdravniški svetovalec
»Fasse Muth«
v telesnih slabostih. En vizek 232 strani s 60 anatom. podobami. V zavitek zapečaten. Cena 1 tolar 10 sr.gr. = 2 f. 40 kr., dobiva se po vseh knjigozaložnicah, kakortudi pri Geroldu & Comp., Stefansplatz na Dunaji.
30 natisov! Ta visoka številka odvisno dela vsako drugo priporočanje. Vsak iztis izvirne izdaje od Lavrentiusa mora biti zapečaten s tuj ponatisnim pečatom, na kar naj se pazi!

Čudeži novejšega časa

so izvrstno regulirane ure, ki se s poroštenim pismom za sledečo preniko ceno prodajajo, samo da bi se dosegel več konsum. Torej naj bi nihče ne zgrešil dobre prilike in naj se vsakdo preskrbi s tem za vsako hišo potrebnim in koristnim predmetom.

Za vsako uro se daje garancija.

1 prav čedna ura z lepo okinčanim bronsastim ščitom in posteklenjenim kazalom fl. 1.40
1 ravno taka z lepo posteklenjenim porcelanastim ščitom „ 1.60
1 iste vrste z bilom „ 2.80
Z budilnikom [ropotcem] za 20 kr. dražja.
1 ura, velika oblika, prav lepo izdelana s porcelanastim ščitom fl. 2.80 do 3.20
1 ravno taka, najlepše okinčana, krasno dekorirana, z bilom fl. 3.90 do 4.50
1 ura z najlepše malanim prednjim delom in prav pozlačenim okvirom ali lepo rezlanim švicarskim podobarskim delom, vse z bilom fl. 5, 6, 7, 8.—
Salonske ure iz bronza s steklenim pokri valom in stajalom, prav lepe, vsaka fl. 2 do fl. 2.60
1 ura srednje velikosti „ fl. 3.20
1 ura velika „ fl. 4.50
1 najbolje izdelana angleška popotna ura z bilom, ki gotovo o pravem času zbudi, velja z vti kom vred fl. 6.—
Dobro regulirane švicarske žepne ure z dveletno garancijo, prav čedna oblika z lepo novozlato verižico fl. 4.80
Vsakovrstne ure, tudi take ki tu niso omenjene, prodajajo se ceneje nego kje drugje.
Dobro regulirana solčna ura s komposom, v žepni obliki, po kateri se more vrediti vsaka mehanična ura, velja samo 25 kr. Dobiva se edino v novem velikem kraso-bazarji **A. Friedmanna na Dunaji.**
Praterstrasse Nr. 26. (9)

Izvirne državne srečke
se smejo povsod kupovati in igrati.
Ponudite sreči roko!
250,000.

kot najvišji dobiček ponuja najnovejše veliko žrebanje, katero je visoka vlada privolila in garantirala.

Potegnili se bodo samo dobitki in sicer po gotovem črtzu se bo v malih mesecih **28.900** dobitkov gotovo določilo, med temi so glavni dobitki po M. 250.000, 150.000, 100.000, 50.000, 40.000, 30.000, 25.000, 2krat 20.000, 3krat 15.000, 4krat 12.000, 4krat 10.000, 5krat 8000, 7krat 6000, 21krat 5000, 35krat 3000, 126krat 2000, 205krat 1000, 255krat 500, 350krat 200, 13.201krat 110 itd.

Prihodnje dobitno žrebanje te velike od države garantirane denarne igre je uradno določeno in se bo vršilo

že 20. aprila 1870

in zanj velja
1 cela izvirna državna srečka le f. 4.—
1 pol „ „ „ f. 2.—
1 četrt „ „ „ f. 1.—
ako se ta svota dopošlje v avstrijskih bankovcih.

Vsa naročila se takoj izvrše z največo skrbnostjo, in dobi vsakdo od nas izvirne državne srečke sam v roke.

Naročilom se potrebni uradni črtzi gratis pridade in po vsakem žrebanju pošljemo svojim deležnikom brez naročila uradne liste.

Dobitki se pošteno plačajo pod državno garancijo, in se ali neposredno pošiljajo ali po želji deležnikov izvršujejo po naših zvezah v vseh večih mestih Avstrije.

Naš debit je zmerom srečen in smo nedavno imeli med drugimi bistvenimi dobitki **3krat prvi glavni dobiček** pri treh igrah vsled oficijelnih dokazov in smo jih našim deležnikom sami plačali.

Seveda se sme pri tako solidnem početju povsod gotovo računati na živo udeleževanje, torej naj se že zarad bližnjega žrebanja vsa naročila brž ko brž pošljejo na

S. Steindecker & Comp.,

bakina in menjiška kupčija v **Hamburgu.**

Kupujejo in prodajajo se vsakojake državne obligacije, železniške akcije in posojilne srečke.

Da bi se nihče ne mogel motiti, izréčno pristavljamo, da ne bo nobenega enacega od države res garantiranega žrebanja pred zgorej uradno po črtzu odločenem žrebnem obroku, in da moremo vsem tirjatvam kolikor mogoče ustreči, naj se izvolijo naročila na naše izvirne drž. srečke brž ko brž neposredno nam poslati. Z. p. (3)